

Arrest

nr. 160 841 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2015.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BAERT en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in hoofdorde een exceptie van onontvankelijkheid van beroep op voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt, aangezien er volgens hem geen samenhang is met de eerste beslissing, en aldus het beroep enkel ontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. De Raad dient evenwel op te merken dat de appreciatie of er al dan niet samenhang is tussen de bestreden beslissingen, uitsluitend bij hemzelf ligt (cf. RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Hij alleen oordeelt of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt. Te dezen is de Raad van oordeel dat het vlot verloop niet wordt geschaad en dat de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangen. Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), wat strijdig is met artikel 13 van het EVRM. Immers dient de Raad op te merken dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Om dezelfde reden kan geen belang worden ontzegd aan verzoekster voor zover zij een beroep instelt tegen een bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit gegeven werd op grond van een gebonden bevoegdheid, waar de verwerende partij in ondergeschikte orde naar verwijst. Door te stellen dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm en het beroep om deze reden onontvankelijk is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De beide excepties van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen door verweerder in zijn nota, de ene wegens een gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing, de andere wegens een gebonden bevoegdheid, worden dan ook verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster in haar verzoekschrift de schending op van artikel 8 van het EVRM.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 25 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 4 september 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 december 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt te volharden in haar beroep en licht haar feitelijke situatie toe: zij is hier getrouwd, haar kind gaat hier naar school, zij heeft niets in haar land van herkomst en aangaande de tijdelijke terugkeer wordt niet gespecificeerd hoe lang deze zal duren, waarbij zij stelt dat de Raad van State in een dergelijk geval de schending van artikel 8 EVRM aanvaardt. Daarnaast stelt zij dat haar dochter ziek is en een medische behandeling behoeft die niet in haar land van herkomst is te verkrijgen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Door te volharden in haar verzoekschrift en de elementen die haar zaak kenmerken te herhalen, brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in

voornoemde beschikking van 25 augustus 2015 werd aangegeven. Waar verzoekster aanvoert dat aangaande de tijdelijke terugkeer niet wordt gespecificeerd hoe lang deze zal duren en dat de Raad van State in dergelijk geval de schending van artikel 8 van het EVRM aanvaardt, wordt opgemerkt dat dit eveneens elementen zijn die zij reeds had aangehaald in haar verzoekschrift en waarover de beschikking van 25 augustus 2015 het volgende stelt: *“Inzake de tijdelijke scheiding, geeft verzoekster aan dat verweerder diende na te gaan hoelang de feitelijke scheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot precies zou bedragen. Dergelijk betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Verzoekster betwist niet dat een terugkeer naar haar herkomstland teneinde aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen op zich slechts een tijdelijke scheiding teweegbrengt, waarbij verweerder terecht verwees naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het enkele feit dat verweerder niet heeft gepreciseerd hoelang deze scheiding precies zou zijn – wat ook een onhaalbare opgave zou zijn, gelet op de vaststelling dat de behandelingstermijn voor de verblijfsaanvraag afhangt van diverse externe factoren, zoals bijvoorbeeld de termijn waarbinnen verzoekster zich aanbiedt bij de ambassade – doet geen afbreuk aan de tijdelijkheid van de scheiding. De loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van State – dat een schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, alwaar aldus enkel een prima facie onderzoek geschiedt – zonder te verduidelijken of de feiten die aan de grondslag van het geciteerde arrest liggen, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak, doet geen afbreuk aan voormelde.”* Waar verzoekster ter zitting opwerpt dat haar dochter ziek is en een medische behandeling behoeft die niet in haar land van herkomst is te verkrijgen, wordt opgemerkt dat dit – overigens bloot – betoog niet werd ontwikkeld in haar verzoekschrift. De Raad herhaalt in deze dat een verzoek tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te zetten. Verzoekster slaagt er ter zitting niet in de inhoud van de beschikking van 25 augustus 2015 aan het wankelen te brengen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA